

Kadar se bo priredil 2. natisk, naj gosp. pisatelj izpusti razne stvari, ki se več ali manj umevajo same po sebi in delajo knjigo le dolgočasno, pa za to naj marsikaj dodá iz posameznih pravil o družabnem vedenju. Knjiga bo potem rabnejša, čeprav je že sedaj vredna, da pride v vse naše družine in jim ostane v rokah.

Dr. Fr. L.

Slomšekove pridige osnovane. Zbral in uredil Mihael Lendovšek, župnik v Makolah. — Slomškovih zbranih spisov: Šesta knjiga. Izdalo in založilo katol. tiskovno društvo v Mariboru. Z dovoljenjem vis. čast. lavant. knezoškofijštva. 1899. Tiskarna sv. Cirila v Mariboru. 8°. Str. 455. Cena 2 gld. — V tem zvezku imajo cerkveni govorniki jako rabno, mnogo — mnogo vredno tvarino za svoj poklic. Gosp. izdajatelj jo je pa tudi res dobro zbral in sestavil. Na prvo mesto je del izvrstne „Vaje cerkvene zgovornosti“ iz Drobotnic l. 1862.; nato je porazvrstil osnovne pridige iz Drobotnic l. 1850. do 1856. Oblika je ostala, kolikor se je dalo, izvirna Slomškova, pravopis pa je današnji splošni pravopis. Seveda je tu težko določiti meje, koliko naj bi se oblika popravila, koliko ne in zato ne moremo v oceni siliti na dan s svojimi nazori. Vendar mislimo, da je bolje popravljati le malo nego obilno, zakaj Slomšek je pisatelj, da si ga želimo (kolikor možno) v prvotni obliki. Utegne se pri popravljanju vrniti kaka nedostanost, n. pr. str. 384 čitamo: „Trdno upamo po smrti tako srečni biti, da vse veselje tega sveta ni ničesar proti njemu.“ A v Drobotnicah 1855, str. 55: „Terdno upamo po smrti tako srečni biti, da vse veselje tega sveta ni kaj proti njemu.“ Da je izvirnik boljši nego poprava, o tem ni dvomiti; k večjemu bi se smelo reči: „... ni nič...“ Ravno tam, dve vrsti niže: „Ko to čuje, se sv. Adrijan pokristijani...“, a Slomšek: „To čuti, se sv. Adrian pokristijani...“ Pravilno naj bi se bilo popravilo: „Ko to začuje“, ali: „Ko je to čul, začul...“, zakaj durativni glagoli niso primerni za praesens historicum. Želeli bi tudi doslednosti, n. pr. da bi se pisalo vedno kristijan, izveličati, ne pa tudi kristjan, zveličati. A to so samo uredniške sitnobe, zakaj za to zlato knjigo smo gosp. izdajatelju iz srca hvaležni in le želimo, da pridejo kmalu na vrsto obljubljenih „Različne pridige.“

Dr. Fr. L.

Prvo splošno avstrijsko jubilejno romanje v sveto deželo. Spisal Jožef Zidanšek, profesor na kn. šk. lavantinskem bogoslovnem učilišču. Z dovoljenjem preč. lavant. knezoškofijštva. V Mariboru 1899. Založil pisatelj, tiskala tiskarna sv. Cirila. 8°. Str. 207. Cena mehko vez. knjigi 40 kr., trdo v. 50 kr., v platnu 65 kr. (s poštnino vred). Dobiva se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Ta ljubeznivo pisana knjižica je ponatisnjena iz „Slov. Gospodarja“, kjer je gosp. pisatelj opisoval svoje lansko jeruzalemsko romanje z avstrijsko karavano. Pisatelj nam opisuje vožnjo, slika nam znamenite kraje, zabava nas z nekaterimi dogodki, pre-

tresuje razne tuje in domače razmere, vse to v lahkem jeziku, v prijetni obliki. Četudi je poljuden, vendar je kritično natančen (razven malenkostij).

Ker je čisti dohodek tega dela namenjen družbi sv. Cirila in Metoda, zato je želeti, da bi se dobro razpečalo in vnelo verne Slovence za svete kraje.

Sv. Frančiška Saleškega Filoteja, ali navod k bogoljubnemu življenju. Po izvirniku poslovenil Anton Kržič. V Ljubljani, 1899. Založila „Katoliška bukvarna“. Tiskala „Katoliška tiskarna“. 16°. Str. 503. Cena v usnju vezani knjigi 90 kr., z zlato obrezo 1 gld. 20 kr. — Čeprav je dala družba sv. Mohorja Filotejo v roke Slovincem v obilnem številu, vendar je bilo prav, da je izšla v novi obliki, bodisi zaradi jezika, bodisi zaradi ročne zunanje oblike, bodisi tudi zaradi vsebine. G. Kržič je podal Slovincem Filotejo v lepi, pripravnih in obče-rabnih obliki. In da se bo knjiga rabila tudi kot molitvena knjižica, zato so Filoteji sami dodane molitve za navadne potrebe. Sedaj imamo torej Filotejo tako, kakršno smo, si že davno želeli, ako izvzamemo črke ali tisk, ki naj bi bil nekoliko večji, n. pr. tak, kakršen je v francoski Lhuillierovi izdaji. Založna knjigarna je oskrbela knjigi vkusno vezavo. — c.

Pot v nebesa ali življenje udov tretjega reda sv. Frančiška Serafinskega, ki med svetom živijo. Spisal o. Nikolaj Meznarič, frančiškan pri sv. Trojici v Slovenskih goricah. Peti pomnoženi natis. V Ljubljani, 1899. Založila „Katoliška Bukvarna“. 1899. 16°. Str. 583. Cena vez. v usnje 90 kr.; z zlato obrezo 1 gld. 20 kr. — O tej molitveni knjigi za tretjerednike ni da bi obširno govorili, zakaj dovolj je že znana po Slovenskem. Priporočamo pa, da bi se v prihodnjem natisku pisava bolj očistila, ker dandanes imamo tudi nabožne knjige pisane v prav lepi in pravilni slovenščini. Tu ne gre, da bi se izgovarjali: „Ako bomo pisali po vaših zahtevah, ne bo nas umevalo ljudstvo“, zakaj le to hočemo, da naj se piše res le pa ljudska slovenščina. Noben preprost Slovenec bi ne rekel: „V prvem delu popisal sem...“ temveč: „V prvem delu sem popisal.“ Kakšna nedoslednost je v teh-le stavkih: „Sabota, 4. oktobra 1226, je napočila, Frančišek trpi grozovite bolečine. Ko je čutil itd.“ Saj jih vendar ne trpi več sedaj, ko je v nebesih! Določna in nedoločna oblika privednikov se rabi kar brez razložka. Malo več dobre volje, nekoliko več skrbi, pa pojde. Take rešnice, ki vodijo v nebesa, so pač vredne, da jih pisatelji podajajo v popolnoma pravilni in lepi slovenščini. — c.

Konec sveta. Premišljevanja o uzrokih pogina naše zemlje in o uzrokih pogina človeškega rodu, s posebnim ozirom na dogodek 13. novembra letos. Sestavil Amon Zagoršek. Tiskala in založila tiskarna Dolenc (Fr. Polić) v Trstu. 1899. 12°. Str. 80. Cena 25 kr. — Predmet te knjižice je prav zanimiv. Tudi to radi priznavamo, da se je oziral pisatelj na vse strani tega vprašanja. Toda z obdelo-